

238

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 grudnia 1987 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie rozciągnięcia niektórych przepisów o uzdrowiskach na inne miejscowości.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o uzdrowiskach i lecznictwie uzdrowiskowym (Dz. U. Nr 23, poz. 150 i z 1987 r. Nr 33, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 1970 r. w sprawie rozciągnięcia niektórych przepisów o uzdrowiskach na inne miejscowości (Dz. U. Nr 31, poz. 260 i z 1974 r. Nr 16, poz. 89) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o uzdrowiskach i lecznictwie uzdrowiskowym (Dz. U. Nr 23, poz. 150 i z 1987 r. Nr 33, poz. 180) rozciąga się w zakresie ustalonym w przepisach rozporządzenia na następujące miejscowości: Krnica Morska w województwie elbląskim, Jastarnia i Jurata w województwie gdańskim, Bolków i Kowary w województwie jeleniogórskim,

Dźwirzyno w województwie koszalińskim, Wieliczka w województwie krakowskim, Czarna Góra, Komańcza, Polańczyk i Rabe w województwie krośnieńskim, Rogóźno w województwie łódzkim, Złockie w województwie nowosądeckim, Koszuty w województwie poznańskim, Magnuszew w województwie radomskim, Łeba w województwie słupskim, Augustów w województwie suwalskim, Dziwnówek, Łukęcin i Międzywodzie w województwie szczecińskim, Lipa w województwie tarnobrzeskim, Przerzeczyn-Zdrój w województwie wałbrzyskim, Trzebnica w województwie wrocławskim oraz Łagów w województwie zielonogórskim.”

2) § 4 skreśla się.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1988 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

239

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 grudnia 1987 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za szczególne korzystanie z wód i urządzeń wodnych.

Na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 24 października 1974 r. — Prawo wodne (Dz. U. Nr 38, poz. 230, z 1980 r. Nr 3, poz. 6 i z 1983 r. Nr 44, poz. 201) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 stycznia 1986 r. w sprawie opłat za szczególne korzystanie z wód i urządzeń wodnych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 w ust. 1:

- a) w pkt 2 po wyrazach „do ogrzewania lokali” dodaje się wyrazy „a także służącą do celów związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej lub ciepłej, zużywaną zwrotnie”,
- b) w pkt 5 skreśla się przecinek oraz wyrazy „jeżeli nie nadaje się do picia”,

2) w § 3:

- a) w ust. 4:
  - po wyrazach „oraz województw” dodaje się wyraz „katowickiego”,
  - pkt 1 otrzymuje brzmienie:
    - „1) celów produkcyjnych, w których woda wchodzi w skład lub bezpośredni kontakt z produktami spożywczymi albo farmakologicznymi — wynosi 6,00 zł”,
- b) w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
  - „1) celów produkcyjnych, w których woda wcho-

dzi w skład lub bezpośredni kontakt z produktami spożywczymi albo farmakologicznymi — wynosi 2,40 zł,”

3) w § 4 wyraz „komunalne” zastępuje się wyrazami „utrzymania zieleni oraz czystości w miastach”,

4) w § 7:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Stawka opłaty za 1 kg ładunku wyrażonego w BZT₅ wynosi dla ścieków:

- 1) z zakładów przemysłu chemicznego, paliwowo-energetycznego, metalurgicznego, elektromaszynowego i lekkiego — 120,00 zł,
- 2) z zakładów przemysłu drzewno-papierniczego — 48,00 zł,
- 3) z zakładów przemysłu spożywczego — 30,00 zł,
- 4) z urządzeń wodociągowo-kanalizacyjnych miast:
  - w 1988 r. — 10,00 zł,
  - w 1989 r. — 12,50 zł,
  - od 1990 r. — 15,00 zł,
- 5) z urządzeń wodociągowo-kanalizacyjnych wsi i kanalizacji sanitarnej zakładów oraz z zakładów służby zdrowia i opieki społecznej — 10,00 zł,
- 6) innych — 53,00 zł.”

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Stawka opłaty za 1 kg ładunku wyrażonego w ChZT wynosi dla ścieków:

- 1) z zakładów przemysłu chemicznego, paliwowo-energetycznego, metalurgicznego, elektromaszynowego i lekkiego — 80,00 zł,
- 2) z zakładów przemysłu drzewno-papierniczego — 31,00 zł,
- 3) z zakładów przemysłu spożywczego — 20,00 zł,
- 4) z urzędzeń wodociągowo-kanalizacyjnych miast:
w 1988 r. — 6,00 zł,
w 1989 r. — 7,50 zł,
od 1990 r. — 9,00 zł,
- 5) z urzędzeń wodociągowo-kanalizacyjnych wsi i kanalizacji sanitarnej zakładów oraz

z zakładów służby zdrowia i opieki społecznej — 6,00 zł,

6) innych — 32,00 zł,”

c) w ust. 7 kwotę „1,00 zł” zastępuje się wyrazami:

„w 1988 r. — 2,00 zł,

w 1989 r. — 3,00 zł,

w 1990 r. — 4,00 zł,

od 1991 r. — 5,00 zł”,

d) w ust. 8 kwotę „0,10 zł” zastępuje się kwotą „0,50 zł”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1988 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

240

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 grudnia 1987 r.

w sprawie wysokości, zasad i trybu nakładania oraz ściągania kar pieniężnych za nieprzestrzeganie wymagań ochrony środowiska.

Na podstawie art. 110 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska (Dz. U. Nr 3, poz. 6, z 1983 r. Nr 44, poz. 201 i z 1987 r. Nr 33, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Karę pieniężną za zanieczyszczanie powietrza atmosferycznego nakłada się za przekroczenie co do rodzaju lub ilości substancji dopuszczalnych do wprowadzenia do powietrza atmosferycznego, określonych decyzją właściwego terenowego organu administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw ochrony środowiska stopnia wojewódzkiego, zwanego dalej „wojewódzkim organem”.

2. Wykaz substancji, za które nakłada się karę pieniężną w razie przekroczenia dopuszczalnych do wprowadzenia do powietrza atmosferycznego ich ilości lub rodzaju, oraz jednostkowe stawki kar określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 2. 1. Karę pieniężną za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu przenikającego do środowiska, określonego decyzją wojewódzkiego organu, nakłada się w zależności od stopnia przekroczenia tego poziomu.

2. Dobowa stawka kary pieniężnej za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu przenikającego do środowiska za każdy dB(A) przekroczenia wynosi:

w przedziale	złoty
od 1 do 5 dB(A)	600
od 6 do 10 dB(A)	1000
od 11 do 15 dB(A)	1600
16 dB(A) i więcej	2400

§ 3. 1. Po stwierdzeniu naruszenia wymagań ochrony środowiska, o którym mowa w § 1 i 2, wojewódzki organ decyzją określa termin rozpoczęcia naliczania kary pieniężnej oraz dobowy wymiar kary.

2. Określone w § 1 i 2 naruszenie wymagań ochrony środowiska stwierdza się na podstawie pomiarów rodzaju i ilości substancji zanieczyszczających, wprowadzanych do powietrza atmosferycznego, lub poziomu hałasu przenikającego do środowiska, wykonywanych przez wojewódzki organ, Państwową Inspekcję Ochrony Środowiska, Państwową Inspekcję Sanitarną oraz jednostki organizacyjne zobowiązane do prowadzenia takich pomiarów.

3. Organy, o których mowa w ust. 2, przekazują wyniki pomiarów zainteresowanej jednostce organizacyjnej w terminie 21 dni od daty ich wykonania.

§ 4. 1. Łączną karę pieniężną za naruszenie wymagań ochrony środowiska, o którym mowa w § 1 i 2, ustala się po stwierdzeniu, z urzędu lub na wniosek jednostki organizacyjnej, potwierdzony wynikami pomiarów, że naruszenie ustało. Jeżeli jednak do dnia 31 grudnia danego roku naruszenie to nie zostało usunięte, wysokość kary łącznej ustala się za okres do dnia 31 grudnia tego roku, natomiast od dnia 1 stycznia następnego roku dobowy wymiar kary stanowi podstawę naliczenia następnej kary łącznej.

2. Jeżeli naruszenie wymagań ochrony środowiska trwa nieprzerwanie przez trzy kolejne lata, po tym okresie ustala się dobowy wymiar kary pieniężnej, stosując podwyższone o 100% stawki przewidziane w załączniku nr 1 lub w § 2.

3. Wojewódzki organ może badać zasadność wniosku, o którym mowa w ust. 1. Jeżeli organ ten stwierdzi, że jednostka organizacyjna nadal nie przestrzega wyma-